

стие. Но все пакъ тя бѣ чужбина... Пристигналъ въ Влашко, младиятъ Козма се занимавалъ първоначално съ комисионерство на български стоки, а слѣдъ извѣстно врѣме наелъ за експлоатация една воденица. Козма е трѣбвало да се бори упорито съ суровата зима: за да върви воденицата, той нощно врѣме влизалъ въ водата съ ботуши, за да чупи леда, та да разчиства пжтя на водата изъ улеитѣ. Отъ това чупене на леда и газене изъ водата, той добилъ силенъ ревматизъмъ...

Слѣдъ врѣме насмалко и Козма е щѣлъ да постѣпи като всички млади хора, — да се ожени. За тая цѣль той дори ходилъ до Карлово, за да види оная, която братъ му избралъ. Но илюстрацията, която снаха му дала за бждащата му жена, — че очитѣ ѝ свѣтѣли като на котка — го тѣй отчаяла, щото той категорично се отказалъ отъ всѣкакво виждане и женене и се завърналъ тутакси въ Букурещъ, дѣто постепенно се възема въ своята търговия и отъ дребенъ търговецъ става ангросистъ съ собствена магация и хубава кжща. Обаче, напоследъкъ ревматизмътъ тѣй се усилилъ, щото Козма можелъ да ходи само съ патерици, подпиранъ подъ мишницитѣ. Никѣдѣ, въ Карлсбатъ, Мариенбадъ, Ница и другадѣ — той не можилъ да намѣри изцѣление. Единъ день една ромжнка му прѣдложила да го излѣкува и му намазала краката съ една масъ (мехлемъ), която му причинила такива отчаяни болки, отъ които той падналъ въ несвѣсъ и изпокжсалъ дрехитѣ си. Слѣдъ като се опомнилъ, почувствувалъ, че краката му не го болятъ и на другия день излѣзълъ безъ патерици. Изцѣряването не било, обаче, окончателно. Било отъ тежкъ трудъ, било отъ ревматизъмъ, а най-вече и отъ старостъ, Козма Тричковъ билъ сломенъ и починалъ на около 60 годишната си възраст.

Само онзи, който живѣе въ съзнанието си съ извѣстна идея, само той твори.